

Gânduri cu privire la comportarea credinciosului în familie

Studiului referitor la atitudinea credinciosului față de căsnicie vreau să-i adaug unele gânduri cu privire la comportarea credinciosului în familie. Fără îndoială aceasta este o temă cu aceeași importanță mare și însemnătate decisivă. Însă cititorul să nu se aștepte la un studiu complet al acestei teme așa de interesante și de cuprinzătoare; în cele ce urmează vor fi prezentate numai unele gânduri care par importante scriitorului, și anume, referitoare numai la raportul și relațiile dintre bărbat și femeie.

Să privim mai întâi raportul familial în general. Bărbatul a fost creat de Dumnezeu, pentru ca el să fie »chipul și slava lui Dumnezeu« (1 Corinteni 11,7); și despre el se spune la început: »Și Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit“«; și după crearea femeii citim: »De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup (literal: o singură carne)« (Geneza 2,18.24). Apostolul Pavel scrie după aceea credincioșilor din Efes, după ce el le-a amintit cuvintele tocmai citate: »Taina aceasta este mare; eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare« (Efeseni 5,31-32). În sfârșit, în prima scrisoare către Corinteni se spune: »Dar vreau să știți că Hristos este capul oricărui bărbat, și capul femeii este bărbatul, și Capul lui Hristos este Dumnezeu«; și mai departe: »Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; pentru că și bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat« (1 Corinteni 11,3.8-9).

Din aceste locuri rezultă clar poziția bărbatului și femeii, precum și relația intimă dintre cei doi. Bărbatul este capul; femeia este ajutorul lui. Bărbatul este chipul și slava lui Dumnezeu, femeia este slava bărbatului. Bărbatul este modelul puterii de viață și al activității conștiente de scopul urmărit, femeia este »vasul mai slab« (1 Petru 3,7). Bărbatul este mai mult cel care dă și lucrează, femeia este mai mult partea care primește și suferă. Drept urmare și obligațiile, pe care le au cei doi, sunt total diferite. În timp ce femeii i se amintește mereu de ascultare și supunere, atenționarea bărbatului este: »Iubește-ți soția, dă-i onoare și nu fi sarcastic față de ea.“ Niciunde femeia nu este atenționată să-și iubească bărbatul, cu excepția unui singur loc (Tit 2,4), unde este vorba de o categorie deosebită de femei; dar și aici ea primește această atenționare nu din partea lui Dumnezeu, ci de la una de seama ei. Este de la sine înțeles că femeia își iubește soțul; și realmente ea greșește rareori în această privință. Dragostea unei femei se compară cu o plantă rezistentă, aproape de nedistrus, care chiar și sub cele mai vitrege împrejurări înverzește și înflorește și răsare mereu, chiar dacă este călcată în picioare. Bărbatul dimpotrivă, alcătuit din fire mai aspru și intransigent, aruncat încoace și încolo în lupta vieții, deseori constrâns să câștige existența lui și a familiei lui prin muncă grea, încordându-și toate forțele, este mult mai înclinat să uite obligațiile lui de dragoste și este egoist sau chiar aspru și lipsit de sentimente pentru soția lui. De aceea pentru el este valabilă atenționarea: »Soților, iubiți-vă soțiile. După cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea« (Efeseni 5,25).

Aceste cuvinte ne amintesc de relația înaltă și așa de plăcută, al cărei model este căsnicia, de relația intimă dintre Hristos și Adunarea Sa. Dumnezeu, care privește lucrurile numai în legătură cu Hristos, Și-a cumpărat prin sângele Propriului Său Fiu o Adunare sau o Biserică (Faptele Apostolilor 20,28) și a dat-o Fiului Său. Hristos, Fiul, a iubit Adunarea și S-a dat la moarte pentru ea, da, el o hrănește și o îngrijește cu o dragoste care niciodată nu se odihnește, niciodată nu încetează și prin nimic nu poate fii lezată. Adunarea la rândul ei este supusă lui Hristos, Îi slujește și se teme de El. Căsnicia, așa cum a rânduit-o Dumnezeu și cum ea corespunde gândurilor Sale, este deci modelul acestei relații binecuvântate. De aceea când se pune întrebarea: Când este căsnicia ceea ce ar trebui să fie?, răspunsul este: când ea corespunde relației care este între Hristos și Adunarea Sa; când dragostea, care se uită pe sine și se gândește numai la celălalt, precum și supunerea, care în același timp în celălalt trăiește și vrea să îmbobocească, își găsesc strălucirea în ea. Hristos a iubit Adunarea; așa că Scriptura spune:

»Soților, iubiți-vă soțiile.« Adunarea este supusă lui Hristos; așa că Scriptura spune: »Soților, fiți supuse soților voștri, ca Domnului.«

Dar noi trebuie să ne ocupăm mai detaliat cu aceste două îndemnuri. Se ne ocupăm mai întâi cu ceea ce se spune soțului. Am văzut în studiul nostru anterior, cât de important este pentru bărbat, ca el să fie ferm convins: eu am primit soția de la Domnul. Este de asemenea posibil, ca abia după mult timp de conviețuire în familie să se ajungă să recunoască soția ca un dar al Domnului. Dacă la încheierea căsniciei nu s-a lucrat împreună cu Dumnezeu, se ajunge probabil abia după mult timp, uneori chiar pe un drum al adâncii smerenii, la convingerea că și despre noi personal este adevărat, că Dumnezeu ne-a unit. Nu trebuie să fie așa, dar experiența arată, că deseori este așa. Dar dacă această convingere este prezentă de la început, sau vine mai târziu, în orice caz acolo unde este prezentă această convingere este prezentă baza divină pe care se realizează chemarea bărbatului de a-și iubi soția, nu din pricina avantajului lui, ci din pricina ei, vasul mai slab, cu care el a devenit un trup.

Atâta timp cât totul se desfășoară potrivit dorințelor lui, atâta timp cât nu se pun condiții prea mari de renunțare la dragostea de sine, probabil nu îi va fi greu să corespundă chemării lui. Dar dacă încetul cu încetul trebuie să facă experiența, că soția lui este cu adevărat un vas slab, când afirmația Scripturii, că aceia care se căsătoresc »vor avea necaz în carne«, se împlinește într-o măsură mai mare, decât el și-a imaginat, și dacă probabil pe lângă aceasta trebuie să descopere la soția lui o însușire sau alta neamabilă, despre care mai înainte nu știa nimic, când haina zilnică se diferențiază foarte mult de haina de duminică, în care el mai înainte a văzut-o numai, atunci dragostea lui vine în focul încercării. Acest foc va deveni cu atât mai fierbinte cu cât omului îi lipsește într-o măsură mai mare răbdarea firească sau simpatia firească. Dacă firea lui este indiferentă sau chiar aspră și crudă, atunci pericolul pentru el să devină necredincios chemării lui este dublu. Atâta timp cât »necazul în carne«, care în mod normal de cele mai multe ori afectează femeia, prin bunătatea lui Dumnezeu nu a fost prea greu, el nu l-a băgat în seamă și nici nu l-a înțeles; dar acum, după ce a devenit greu, el începe să devină nemulțumit și arțăgos. Asupra lui vine un sentiment de dezamăgire și indispoziție. Probabil că la început nu dă nici o socoteală despre ceea ce are loc în el; dar dacă o face, va constata că îi este greu să iubească cu adevărat pe soția lui, să-i dovedească dragoste. Va încerca probabil să ascundă față de sine și față de alții, în mod deosebit față de soția lui, acest adevăr amar, sperând îmbunătățirea relațiilor în viitor. Dar îmbunătățirea nu vine. Durerea rămâne; alte experiențe neplăcute se adaugă, așa cum am amintit mai sus, și iată, la sentimentul dezamăgirii și indispoziției se adaugă nerăbdarea, iritabilitatea, asprimea, și așa mai departe. Înțelegerea cordială între cei doi soți este deranjată; bărbatul este îmbufnat și nemulțumit, soția suspină și este nefericită. Probabil că o cedare aduce pentru un moment o ușurare a greutăților exterioare, dar răul revine de îndată ce lui Dumnezeu îi place să arunce o nouă bucată de lemn în cuptorul durerii.

Care sunt cauzele acestei apariții triste? Le-am amintit deja. Soțul a uitat, sau nu s-a gândit deloc, că el a primit soția de la Domnul, și că este scris: »Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea.« El nu și-a măsurat niciodată dragostea cu acest etalon sublim. Cu această dragoste, care ne iubește din pricina ei înșiși și care ne-a primit de la Tatăl, ca un dar cu o valoare inexprimabilă; care a dat nu numai tot ce avea, ci S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru noi; care a cunoscut și cunoaște numai o țintă: fericirea noastră, bucuria noastră, pacea noastră, slava noastră; care este îndelung răbdătoare și plină de bunătate, care nu caută niciodată folosul ei, nu se mânie niciodată, care suportă totul, crede totul, speră totul și rabdă totul (compară cu 1 Corinteni 13), cu această dragoste el nu a comparat niciodată dragostea lui. Dacă ar fi făcut aceasta, probabil s-ar fi prăbușit înaintea lui Dumnezeu, I-ar fi mărturisit greșelile lui și ar fi cerut har de la El, ca să poată iubi soția potrivit cu gândurile lui Dumnezeu; și cu siguranță Dumnezeu i-ar fi auzit implorarea și i-ar fi dat harul necesar.

Vai! Cât de greu este uneori pentru bărbat să înțeleagă, că Dumnezeu tocmai de aceea l-a legat cu slăbiciunea, pe el, simbolul puterii, pentru ca să învețe să înțeleagă și să împărtășească durerea. Soțul are cu siguranță și problemele lui (nu mă refer aici la boli, aceasta este cu totul

altceva), ca de exemplu greutatea la lucru sau în afaceri, tot felul de dezamăgiri și neplăceri, chinuri și griji de dimineața și până seara; cu privire la el se împlinește sentința, în sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea. Dar suferința unei femei slabe, suferința, cum numai o femeie o poartă și numai ea o poate purta, aceasta el n-o cunoaște; și de aceea Dumnezeu, așa cum am spus, tocmai de aceea l-a legat cu o femeie, ca prin aceasta să învețe să ia parte la astfel de suferințe și să primească un sentiment al felului cum Dumnezeu ia parte la aceasta și ce sentiment are Dumnezeu pentru aceasta; da, ca în modelul lui Hristos el să învețe să-și iubească soția, s-o poarte în slăbiciunile ei, s-o îngrijească foarte bine, așa cum Hristos ne iubește și ne îngrijește. Cu cât un soț în această școală simte mai mult dependența sa de Dumnezeu și se lasă învățat de El, cu cât privirea lui este ațintită mai mult asupra lui Hristos, cu atât mai mult se va vedea în el »chipul lui Dumnezeu«, dragostea lui va deveni permanentă, în încercările cărora ea va fi expusă, ea va deveni mai puternică și neobosită și căuta fericirea și binefacerea partenerului mai slab.

Dacă așa vor sta lucrurile, atunci bărbatului nu-i va fi greu să urmeze îndemnul apostolului Petru: »Soților, locuiți cu ele după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedecate« (1 Petru 3,7). El nu va cere de la vasul mai slab, nu-i va pune greutate peste greutate, ci dimpotrivă va menaja cât se poate de mult natura mai gingașă a trupului și sufletului femeii, va căuta să-i ușureze povara și o va onora. Femeia, ca vas mai slab, are dreptul la un tratament prudent și afectuos din partea soțului. Soțul nu trebuie să uite că soția lui este »împreună-moștenitoare a harului vieții«, așa că în ceea ce privește relația spirituală, poziția ei în Hristos, nu există nici o diferență între el și ea. Oricât de justificată ar fi pretenția soțului în lucrurile materiale cu privire la subordonare din partea femeii, aceasta nu are nici o legătură cu chemarea cerească. Amândoi sunt, dacă sunt întorși la Dumnezeu, »moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos«. În Hristos »nu este bărbat și femeie, pentru că toți sunt una în Hristos Isus« (Galateni 3,28).

Înainte de toate, un soț, care își onorează soția, nu o va trata ca și cum ea ar fi o slujitoare a lui, sau o sclavă, care a fost creată numai pentru a-i satisface dorințele, să-i suporte capriciile sau să fie ținta atacurilor lui tăioase, dacă el nu are pe altcineva, asupra căruia să-și verse mânia. Vai! Într-un astfel de caz, și din păcate el nu este exclus nici între creștini, femeii îi merge mai rău ca unei slujitoare; căci slujitoarea poate oricând să părăsească casa, când slujba i-a devenit prea grea, dar soția este legată. Nu, soțul trebuie să se ferească foarte mult de acea lipsă de simțăminte și asprime care are satisfacție să ceară și să poruncească mereu cu un ton aspru, care nu menajează puterea mică și nu știe să acționeze cu bunăvoință față de o faptă probabil nesatisfăcătoare!

Un soț care onorează pe soția lui ca un vas feminin, mai slab, în felul descris mai sus, va putea să locuiască la ea »după cunoștință«. Comportarea lui față de ea va fi caracterizată de cunoștința creștină și nu de natura lui pătimasă. „Dar“, va replica probabil cititorul, „sunt și femei capricioase, greșite“. Desigur, așa este, dar un soț înțelept va ști să deosebească între ceea ce este un vas slab și acea sensibilitate și irascibilitate exagerată, prin care o femeie în cele din urmă ajunge să ofteze, să se plângă și să devină o plagă pentru cei din jurul ei. Într-un astfel de caz pericolul este mare pentru soț să devină aspru și sever față de soția lui, în clipele de neatentie să folosească cuvinte aspre împotriva ei și să uite îndemnul: »soților, iubiți-vă soțiile și nu vă purtați cu ele cu amărăciune« (Coloseni 3,19). Dar tocmai conștiința de slăbiciunea ei îl va păzi de asprime și amărăciune. Nu că el va ceda la toate toanele și capriciile ei nebune, care probabil se arată la ea; aceasta nu ar fi dragoste. Nu, cu tot respectul și cu toată răbdarea nu va trece indiferent cu vederea ce este cu adevărat greșit la soția lui, și este spre paguba ei și a celor din jur, ci i le va prezenta și va încerca s-o elibereze de ele. Dar în felul în care el face aceasta, va evita tot ce dă naștere la o amărăciune inutilă, sau la ceea ce ar putea numai să creeze impresia că el nu vrea să dea soției lui onoarea care i se cuvine. De exemplu, în prezența personalului casnic sau a copiilor, dacă aceștia există, el nu va face niciodată reproșuri soției lui, care ar putea s-o

dezonoreze în ochii lor. Tocmai în acest ultim punct s-a greșit deseori, spre paguba nu numai a relației dintre soț și soție, ci și pentru întreaga familie.

Ca pretutideni, și în această privință Hristos este modelul nostru măreț și plăcut. El locuiește la noi »după cunoștință«, ținând pe deplin seamă de ce suntem noi, unde suntem și de ce avem nevoie. Cu inima Sa gingașă, iubitoare, El leagă o cunoștință desăvârșită, care nu numește greșelile noastre ca fiind bune, dar nici nu ne condamnă fără inimă, degradându-ne înaintea altora, ci neobosit este preocupat să ne învețe, să ne corecteze și să ne elibereze de tot ce ne împiedică pe cale și în lucrarea noastră. De aceea, fie ca toți soții să învețe de la El!

Foarte remarcabil este apoi adăugarea, pe care o face apostolul Petru: »pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.« Aceste cuvinte au ca premisă, că soțul și soția obișnuiesc să-și plece genunchii împreună și să se unească în rugăciune înaintea Domnului.¹ O astfel de unitate devine imposibilă, chiar și rugăciunea personală este împiedecată, dacă armonia între cei doi soți este deranjată; și satan triumfă, dacă îi reușește să ne pună un astfel de obstacol în cale și el se va folosi de tot ce dispune, ca să facă să persiste astfel de obstacole. Și totuși cât de importantă este rugăciunea comună, în mod deosebit în aceste zile grele, când pericolele devin tot mai mari din toate părțile și ispitele pentru copii devin tot mai multe! Cât de multe ocazii și prilejuri se oferă soților credincioși să vină înaintea Domnului cu rugăciuni, cereri și mulțumiri; ce multe motive sunt pentru rugăciuni de mijlocire serioase și rugăciuni stăruitoare! Cât de mare este pe de altă parte pericolul tocmai în agitația neobosită, mereu permanentă, din zilele noastre, care face ca rugăciunea comună să fie neglijată! De aceea să fim atenți, să nu oferim dușmanului niciun prilej! Fie ca toți soții să fie precauți, ca atunci când o neînțelegere a distrus armonia de până acum, ea să înceteze imediat și inimile să devină din nou libere, ca să poată păși cu libertate înaintea tronului de har! Sunt așa de multe lucruri în viața de familie zilnică, care trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu, și ce pierdere irecuperabilă este când soțul și soția în orice greutate și orice problemă nu se apropie într-un gând de Dumnezeu!

La sfârșitul capitolului 5 din epistola către Efeseni, deseori citat, citim cuvintele serioase și demne de luat în considerație: »Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea; pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale. „De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soța sa, și cei doi vor fi un singur trup.“ Taina aceasta este mare; eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare. Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși« (versetele 28-33).

Din aceste cuvinte rezultă că soțul are o datorie, pe care el trebuie s-o plătească toată viața. Trebuie? Nu, acesta nu este cuvântul potrivit; să spunem mai bine: are privilegiul s-o plătească. Este o datorie care nu apasă greu, care, dimpotrivă, este plăcută și bine-venită, dacă este corect ca într-o căsnicie să fie o datorie, care se amortizează, cu toate că se știe, că ea niciodată nu poate fi plătită în totalitate. Ea rămâne atâta timp cât va dura legătura care dă naștere la datorie. »Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri.«

»Ca pe propriile trupuri«, sau așa cum se spune după aceea: »ca pe sine însuși«, acesta este deci etalonul pentru dragostea soțului. Așa a iubit Hristos Adunarea. El S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea; și El a făcut aceasta pe când ea era departe de El, în păcatele ei, în necurăție și stricăciune. Totodată noi suntem duși înapoi în grădina Eden, unde în crearea Evei și prezentarea ei lui Adam ni se oferă un model așa de clar și de frumos al tainei Bisericii. Ea este una cu Hristos, alcătuită din El, din carnea Sa și din oasele Sale; așa cum Adam spune: »Aceasta este

¹ Faptul că există soți care nu au această obișnuință, este deosebit de trist. Cât de departe au ajuns două inimi credincioase, care sunt unite în modul cel mai intim, dacă nu se simt constrânse să mulțumească împreună Domnului pentru bunătatea, credincioșia și răbdarea Lui, și să ceară de la El har și putere pentru lucrarea zilnică, să strige la El în zilele bune și în zilele rele! Aproape că este de necrezut, că există astfel de căsnicii fără rugăciune; dar cine s-a preocupat câtuși de puțin cu asistența spirituală în interiorul familiilor și caselor credincioșilor a aflat cu durere că sunt mult mai multe familii de felul acesta decât se poate crede.

acum os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (în ebraică: ișa), pentru că a fost luată din bărbat (în ebraică: iș). De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup» (Geneza 2,23-24). Această unitate deplină a femeii cu bărbatul, această renunțare totală a unei părți în favoarea celeilalte părți face să apară îndemnul »fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși«, și explicația apostolului »cine își iubește soția se iubește pe sine însuși«, ca ceva de la sine înțeles. Pe cât de la sine înțeles este atenționarea aceea, pe atât de cuprinzătoare și de vastă este ea. Dragostea de sine, acest impuls puternic, adânc înrădăcinat, specific naturii noastre, trebuie să fie măsura dragostei soțului față de soția sa. O indicație mai profundă și mai vastă nu este de imaginat. Ea nu permite nici o ocolire, nici o scăpare. Fie ca expresiile »ca pe sine însuși«, »ca pe propriul trup«, să se întipărească adânc și de neșters în inima fiecărui bărbat! Dacă un soț a înțeles însemnătatea lor și le practică în comportarea lui față de soția sa, atunci cu siguranță ea nu se va plânge de asprime și lipsă de dragoste. »Nimeni«, spune Scriptura, »nu și-a urât vreodată carnea proprie, ci el o hrănește și o îngrijește.« De aceea, cine își iubește soția ca pe sine însuși, ca pe trupul lui, acela nu-i va pune poveri grele inutile, nu se va răsti la ea și nu o va trata cu indiferență, lăsând-o la o parte, ci îi va oferi aceeași grijă și îngrijire cum își oferă lui însuși. El o va trata tot așa de puțin cu asprime, cum se tratează pe sine însuși. Ceea ce își dorește pentru sine, îi va dori și ei, și ceea ce vrea să țină departe de el, aceea va încerca s-o păzească și pe ea. Cu un cuvânt: atât cât depinde de puterea lui, el va căuta binele ei, adică, tot binele care îl dorește pentru sine, îl va face să fie și partea ei, și tot răul, pe care încearcă să-l evite cu privire la sine însuși, îl va ține departe și de ea.

»Nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește.« De aceea, cine a învățat să privească soția sa ca pe o parte din el, ca pe celălalt eu al lui, o va hrăni și o va îngriji, așa cum se hrănește și se îngrijește pe sine. »A hrăni și a îngriji« nu așa cum hrănește și îngrijește personalul casnic, da, nici măcar cum hrănește și îngrijește pe copiii săi. Angajaților le dă salariul lor, copiilor le dă partea de copil; dar față de soția lui nu are nimic care să fie numai proprietate a lui: ceea ce este al lui este al ei, și ceea ce este al ei este al lui. Soția lui nu are o parte, și restul este al lui, sau invers. El nu posedă nimic fără soția lui sau despărțit de ea. Așa cum credincioșilor li se spune: »Totul este al vostru, dar voi sunteți ai lui Hristos«, tot așa soția posedă totul împreună cu soțul ei, și ea însăși îi aparține lui. Aceasta este ordinea divină frumoasă, și unde se procedează altfel, acolo lipsește concordanța cu gândurile și hotărârile lui Dumnezeu. Bărbatul poate fii cel care câștigă existența, întreține și administrează averea, fie ea mică sau mare; dar cu toate acestea soția posedă totul împreună cu el, deoarece ea nu poate fi despărțită de el. »Cei doi vor fi un singur trup, astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup« (Matei 19,5-6).

Caracterul femeii va crea probabil deseori greutatea bărbatului, ca el s-o iubească, s-o hrănească și s-o îngrijească, așa cum tocmai am spus. Dar nimic nu-l poate dezlega de obligațiile lui, cu excepția singurului caz, pe care Domnul Isus îl numește în Matei 19,9. Dragostea față de mireasa Sa nu încetează niciodată, cu toată lipsa de demnitate din partea ei, cu toate greșelile ei, da, chiar cu toată necredințioșia ei. El se ocupă cu ea cu o bunătate și răbdare neobosită, ca s-o elibereze de greșelile ei și să o prezinte înaintea Lui sfântă și fără cusur. Și chiar dacă modelul desăvârșit nu va fi atins de noi, totuși soțul trebuie să năzuiască să se asemene tot mai mult cu el. Dragostea lui Hristos trebuie să-i stea totdeauna înaintea ochilor lui. Atunci îi va fi ușor să suporte lucrurile greșite și nebune, și Domnul îi va da înțelepciunea, răbdarea și îndelung-răbdare necesară, ca să se poată comporta așa cum se cuvine cu soția lui.

Deosebit de grea, în cazul tocmai descris, este situația bărbatului, când după ce s-a căsătorit s-a întors la Domnul, în timp ce soția lui încă nu cunoaște pe Domnul și pe de o parte, potrivit cu dușmănia inimii firești față de Hristos, are antipatie față de soțul ei, iar pe de altă parte, pe baza mărturisirii lui, cere mai multă dragoste, îndelungă-răbdare, și așa mai departe, din partea lui, decât a făcut-o mai înainte. Într-o astfel de situație soțul are nevoie de har deosebit de sus; dar el îi va fi dat, dacă se roagă sincer pentru el. »Dacă vreunul dintre voi este lipsit de înțelepciune, s-o

ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărnicie ... și i se va da» (Iacov 1,5). Obligația lui de a iubi rămâne și pe mai departe, da, ea apare acum și mai mare, căci binele veșnic al soției lui nemântuite ar trebui să-i fie acum zi și noapte pe inimă. Grija lui nu trebuie să se limiteze la bunăstarea ei exterioară, ci trebuie să se îndrepte și spre fericirea ei veșnică. Aceasta este desigur totdeauna valabil (și cu privire la soțiile credincioase), dar în mod deosebit în cazul nostru, pe care îl discutăm. În timp ce la o soție credincioasă este vorba mai mult de îngrijirea vieții spirituale deja prezente, la o soție necredincioasă este vorba în primul rând, ca într-un mod înțelegător și plin de dragoste să i se facă cunoscut cuvântul mântuirii și să se trezească în sufletul ei dorința după lucrurile mai înalte, veșnice; și pentru aceasta este necesară, așa cum s-a spus, multă înțelepciune și mult har de sus, unite cu o umblare credincioasă, fără cusur, pe calea Domnului.

Vreau să mai rămân un moment la poziția soțului ca și cap al soției lui. »Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat, și capul femeii este bărbatul« (1 Corinteni 11,3). »Soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării« (Efeseni 5,23). Deci Cuvântul lui Dumnezeu vorbește clar și categoric despre acest punct. Soțul este capul, și de aceea soția este îndemnată mereu la supunere; la care însă soțul nu trebuie să uite, că el nu este un stăpânitor neîngrădit și suveran, ci că el la rândul lui are pe Hristos Cap peste sine, și că tot ce face și rânduieste trebuie pus în legătură cu Dumnezeu, pentru ca la sfârșit el și casa lui să nu fie călăuziți numai de propria lui voință. Cât de justificată este această atenționare o dovedește clar, din păcate, starea unor familii.

Ca și cap, soțul are datoria să îngrijească de soția sa și de casa sa, s-o ocrotească și s-o păzească de toate influențele dăunătoare. Aici este valabil și cuvântul serios al apostolului: »Iar dacă cineva nu îngrijește de ai săi și mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios« (1 Timotei 5,8). Această grijă se extinde nu numai la nevoile trupesti ale soției și copiilor, cu toate că aici la acestea se referă în primul rând, ci și la ceea ce ei au nevoie în domeniul spiritual. Dar, vai! Cât de indiferenți și delăsători sunt unii bărbați în privința aceasta. Probabil că își îndeplinesc rolul de cap al familiei (și în mod obișnuit aceasta are loc într-un fel care corespunde foarte puțin ordinii divine și modelului lui Hristos), dar își uită obligațiile și este, așa cum spune apostolul, mai rău decât un necredincios. Cât de trist este tabloul unui cap al familiei credincioase, care din lenevie, comoditate sau alte motive asemănătoare nu poartă grijă de întreținerea necesară a familiei sale și o lasă să ducă lipsă în ceea ce privește trupul și sufletul! Ce dezonorare este totodată aceasta pentru Numele sfânt al lui Dumnezeu și pentru mărturia Domnului nostru Isus Hristos! Căci lumea are un ochi ager pentru relațiile de familie ale copiilor lui Dumnezeu.

Aproape că nu este necesar să scot în evidență, cât de important este pentru un cap al familiei, să fie un exemplu pentru toată casa în temere de Dumnezeu și evlavie adevărată și sinceră! În mod normal toate privirile se îndreaptă spre soție și spre tată, și aproape întotdeauna (excepțiile confirmă și în acest caz regula) influența și modelul capului va fi decisiv pentru toată familia. Dacă capul își ocupă cu credincioșie locul, merge pe drumul său orientându-se spre Dumnezeu și în dependență de Dumnezeu, are o viață de rugăciune, de părtășie ascunsă cu Dumnezeu și despărțire de lume și de duhul ei, atunci urmările binecuvântate se vor arăta cu siguranță la membrii familiei: toate se vor orienta și se vor constitui de la sine după acest model. În îmbrăcăminte și purtare, în cuvinte și în gesturi, da, în tot ce se face și ce nu se face se va remarca influența bună.

Aceste considerații ne conduc de la sine la a doua obligație (pe care noi putem s-o numim tot așa de bine privilegiu); care stă în legătură cu poziția bărbatului ca și cap. Mă refer la poziția lui preoțească în familie. Pavel scrie în privința aceasta lui Timotei: »Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială.« (1 Timotei 2,8). Bărbatul se apropie de Dumnezeu și vorbește lui Dumnezeu, și el trebuie să facă aceasta cu capul descoperit; căci el este chipul și slava lui Dumnezeu. »Orice bărbat, care se roagă sau proroceste cu capul acoperit, își necinstește Capul său« (1 Corinteni 11,4.7). Aceste cuvinte, precum și toată

învățătura Vechiului și Noului Testament dovedesc, că este privilegiul deosebit al bărbatului să se apropie ca preot de Dumnezeu, da, că numai lui i se cuvine să-și deschidă gura pentru rugăciune și lauda lui Dumnezeu. Ultima nu este numai în cazul unei adunări publice, ci pretutindeni unde sunt frați și surori adunați înaintea lui Dumnezeu. Ar fi total nepotrivit și pentru îngeri ar însemna o răsturnare a ordinii divine, dacă o femeie și-ar deschide gura public și ar vrea să se roage lui Dumnezeu.

Dacă vorbirea cu Dumnezeu este privilegiul mare și deosebit al bărbatului și apostolul îl îndeamnă să se roage în orice loc, atunci cu siguranță este bine dacă această solicitare o împlinește în primul rând în casa sa. Nu ca și cum femeia ar fi exclusă de la părtășia personală cu Dumnezeu. Absolut, nu. Dar pretutindeni unde este vorba de rugăciunea în comun, și este prezent un bărbat, potrivit ordinii lui Dumnezeu acesta trebuie să devină gura celor adunați, fie că este vorba numai de soț și soție, sau este adunată toată familia împreună cu slujitorii. Dacă dintr-un motiv oarecare bărbatul nu face aceasta, atunci el nu corespunde chemării sale. O așa-zisă părtășie de rugăciune în liniște, cum se obișnuiește în anumite familii, nu corespunde gândurilor lui Dumnezeu. Fratele respectiv nu lasă numai să i se răpească un privilegiu, ci totodată el nu-și îndeplinește datoria față de Dumnezeu și față de ai Săi. Dacă timiditatea este cauza tăcerii bărbatului, el să ceară har de la Dumnezeu să învingă această timiditate; dacă sunt alte lucruri, obstacole în umblarea și viața lui practică, să nu întârzie nici un minut și să se grăbească în cămăruța lui și să se arunce înaintea lui Dumnezeu cu o sinceră judecată de sine.

Îndemnul adresat bărbaților, de a se ruga în orice loc, apostolul îi adaugă cuvintele: »ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoieli«. Ah, cât de credincios îngrijește Dumnezeu ca oricărei îngâmfări și vanități, spre care înclină inima noastră sărmană, să i se pună împotrivă mai dinainte o stavilă eficace! Numele să-I fie glorificat pentru aceasta! El ne cunoaște cu desăvârșire și știe cum trebuie să vorbească cu noi. Vedem aceasta așa de clar și aici. »Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc«, în aceasta inima înfumurată (vai, cât de nebuni și de sărmani suntem noi!) ar putea să aibă un prilej de înălțare de sine; dar de aceea se spune în continuare: »ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoieli«, o barieră pentru toate acele porniri prostești. Mâini sfinte, aceasta înseamnă, mâini curate, nepătate, de care nu se lipește nici o nedreptate, care stau în slujirea Domnului, dar care nu au nimic a face cu slujirea murdară a lumii. Fără mânie, aceasta înseamnă, având felul de gândire al lui Isus Hristos, Cel blând și smerit cu inima. Fără îndoieli, aceasta înseamnă, în credință, fără reflectări omenesti intense nefolositoare, ci cu încredere într-o putere mai mare și înțelepciune mai înaltă. Nu este adevărat, cititorul meu drag, că mândria și îndoielile nu se potrivesc cu o astfel de stare de inimă?

Totodată expresia »fără mânie« ne amintește de o atenționare, pe care am discutat-o deja, și anume, că soțul nu trebuie să fie amar față de soția lui. Ce contradicție ar fi și ce dezonorare a Dumnezeului sfânt, dacă un soț ar vrea să se unească în rugăciune cu soția lui, când el tocmai a vorbit cu mânie cu ea, sau a avut tocmai așa-zisul conflict familiar, fie el mare sau mic! Va pătrunde o astfel de rugăciune în cer? Cu siguranță nu. Nu va trece, așa cum a spus cineva, peste tavanul camerei și în sens dublu nu va fi spre binecuvântare: respectul față de Dumnezeu va fi diminuat prin aceasta, și conștiința proprie va deveni insensibilă. Nu, într-o astfel de situație, bărbatul trebuie să meargă mai întâi să se împace cu soția lui, să recunoască, dacă este necesar, greșeala lui, și apoi să meargă împreună cu ea înaintea lui Dumnezeu. Să nu uităm, că și rugăciunea poate deveni un păcat pentru noi!

Dacă bărbatul este veghetor, potrivit îndemnului apostolului, și se verifică cinstit, înainte ca el să-și ridice mâinile rugându-se lui Dumnezeu, singur sau împreună cu soția, cu siguranță el va experimenta pe de o parte, câte ocazii oferă umblarea zilnică împreună cu soția lui, să exercite dragostea față »de cel slab«, iar pe de altă parte el va deveni tot mai mult conștient, ce influență poate exercita starea lui spirituală asupra soției lui și asupra întregii case. Dacă bărbatul nu-și îndeplinește funcția de preot, sau o îndeplinește defectuos, atunci soția va suferi din cauza aceasta; și invers: ea va fi înviorată, sprijinită și întărită, dacă soțul în umblarea lui cu Dumnezeu este simplu și devotat. Fie ca de aceea fiecare bărbat să ia seama ca această umblare să nu fie

împiedecată nici de stările lui păcătoase și nejudicate, și nici de mânie și amărăciune față de soția lui, și nici prin caracterul lui capricios și proasta dispoziție, deoarece ea probabil nu a corespuns în totul dorințelor lui în îndeplinirea obligațiilor ei gospodărești. Orice împiedecare sau întrerupere a acestei umblări aduce cu sine nu numai urmări serioase pentru bărbat, ci și pentru soția lui și pentru toată casa lui. Căci soțul și soția sunt una, și nici femeia nu este fără bărbat, și nici bărbat fără femeie, în Domnul (1 Corinteni 11,11).

În locul acesta nu trebuie uitat nici cuvântul, pe care apostolul îl adresează Corintenilor referitor la femeie: »Femeile voastre să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească, ci să fie supuse, așa cum spune și Legea. Iar dacă doresc să învețe ceva, să întrebe pe soții lor acasă« (1 Corinteni 14,34-35). Deci nu se cuvine unei femei să vorbească în adunarea credincioșilor, și nici să pună întrebări. Dar cum este atunci, când ea vrea să învețe ceva cu privire la un punct sau altul al adevărului creștin, iar soțul ei nu este suficient de spiritual să-i răspundă la întrebările ei și să satisfacă nevoile sufletului ei? Nu va fi aceasta o pagubă și o pierdere pentru ea? Desigur, Dumnezeu poate să învețe pe o soră și pe alte căi, și El o face; dar este privilegiul frumos al soțului și totodată datoria lui sfântă, să răspundă la întrebările soției lui, în măsura în care el are lumină și dar cu privire la ele. Deci și în privința aceasta este în dezavantajul soției, dacă soțul nu umblă cu credincioșie și în lumină, și de aceea darul, care i-a fost dăruit de Dumnezeu, nu știe să-l folosească spre binecuvântarea altora și în primul rând pentru soția lui.

În încheiere aș dori să mai spun, cu toate că de fapt este de la sine înțeles, că soțul trebuie în dragoste să ocupe și să păstreze și această poziție a sa de cap. »Dragostea este legătura desăvârșirii.« Aceasta este adevărat în orice privință. De aceea soțul trebuie să vină în întâmpinarea soției cu bunăvoință cordială, atunci când ea i se adresează cu întrebările și problemele ei; în afara activității lui, care probabil îl suprasolicită peste măsură, el nu trebuie să uite că soția lui are drepturi asupra lui; să nu fie nepăsător față de nevoile de tot felul ale ajutorului lui mai slab și probabil mai timid, și nici inabordabil pentru întrebările ei, probabil nebune în ochii lui, și greutățile ei, probabil văzute de el ca fiind fictive. S-o asculte cu toată dragostea și răbdarea și să nu-i îngreuneze inutil locul ei de supunere. Dimpotrivă, femeia supusă trebuie să afle mereu, că soțul ei nu folosește locul dat lui de Dumnezeu, ca s-o umilească, s-o înjosească și s-o neglijeze, ci mult mai mult s-o înalțe, s-o învioreze, când este descurajată, s-o hrănească și s-o îngrijească, s-o ridice și s-o poarte, cu un cuvânt: s-o iubească, așa cum și Hristos a iubit Adunarea (Efeseni 5,25).

La începutul studiului nostru am spus, că o căsnicie va fi ceea ce trebuie să fie, dacă ea corespunde relației care este între Hristos și Adunarea Sa sau Biserica Sa; aceasta înseamnă, când dragostea, care se uită pe sine și se gândește numai la alții, precum și supunerea, care trebuie să fie pentru un altul și vrea să se contopească în el, se oglindește în ea.

Aceste cuvinte ne arată imediat, când trecem să discutăm despre femeie, prima și cea mai importantă caracteristică a acestei poziții. Dacă bărbatul este mereu solicitat să-și iubească soția, femeii i se spune mereu să fie supusă soțului, da, să se teamă de el, este de la sine înțeles că aceasta nu înseamnă teamă de rob, ci teama dragostei, așa cum Adunarea se teme de Hristos. Deja în capitolul 3 al cărții Geneza, imediat în legătură cu căderea în păcat, în care Eva a mers înaintea bărbatului, se spune femeii: »Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine« (versetul 16). În locul cunoscut din epistola către Efeseni, pe care l-am citat mereu, citim: »Soțiilor, supuneți-vă soților voștri, ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.« Și după aceea: »Și soția să se teamă de soț« (Efeseni 5,22-24.33). Tot așa se spune și în Coloseni 3,18: »Soțiilor, fiți supuse soților voștri, cum se cuvine în Domnul«, și în 1 Petru 3,1: »Tot așa, soțiilor, fiți supuse soților voștri« și așa mai departe (compară și cu Tit 2,5; 1 Timotei 2,11; 1 Corinteni 14,34).

De unde vine, că Dumnezeu în Cuvântul Său reia mereu acele atenționări, că El spune mereu soțului să-și iubească soția și femeii, ca ea să fie supusă soțului ei? Deoarece păcatul a stricat totul și a adus dezordinea, și pentru că natura noastră stricată, decăzută, vrea să facă tocmai ce este împotriva ordinii divine, da, ceea ce este nenatural. Și deoarece Dumnezeu știe unde sunt ispitele și pericolele noastre deosebite, în credințioșia Lui ne spune ceea ce ne păzește de aceste pericole. De aceea, femeie, verifică-te, în ce măsură ocupi locul tău corespunzător gândurilor lui Dumnezeu, și în ce măsură alții pot să recunoască aceasta în vorbirea ta și în faptele tale! Așa cum am observat mai înainte, pentru femeie pericolul de a-și uita obligațiile de dragoste este mult mai mic decât acela de a părăsi poziția de supunere și retragere, în care a așezat-o Dumnezeu, și să uite că ea a fost chemată să fie supusă și liniștită. Cât de strident apare în lumină această pornire naturală a femeii în așa-zisa egalitate în drepturi din zilele noastre!

Supunerea este mai ales caracteristica creștinismului, egoismul și independența este caracteristica anticreștinismului. Egoismul omului este izvorul rău al oricărui rău din lumea aceasta sărmană și dovedește o îndepărtare totală de Dumnezeu, Creatorul său, căruia Îi datorează ascultare. De aceea noi toți avem nevoie de atenționarea de a fi supuși și smeriți, atât față de Dumnezeu cât și față de semenii noștri (compară cu 1 Petru 5,5-6; Efeseni 5,21 și alte locuri). Însă atenționarea lui Dumnezeu se adresează în primul rând femeii credincioase în relația deosebită, în care ea stă. Datoria de a fi ascultător și supus, este urmarea naturală a acestei relații, ea este indisolubil legată de ea; și dacă deja lipsa de supunere are în general urmări rele, atunci ea are în mod deosebit în relația de căsnicie. Dacă aici nu se ține seama de datoria amintită și nu se respectă, atunci lipsa de pace, cearta și dezonorarea Numelui sfânt al lui Dumnezeu sunt rezultatele inevitabile.

Cu câtă dragoste s-a îngrijit Dumnezeu ca să ușureze femeii această supunere, această subordonare de sine! Așa cum El a dat omului un Model înalt, sublim în Hristos Însuși, cu privire la poziția lui și la îndeplinirea datoriilor lui (ca și cap), tot așa El arată femeii un tablou deosebit de frumos al locului ei și al obligațiilor ei, prezentându-i Adunarea (sau Biserica) și relația ei cu Hristos. »După cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile lor, în toate.« Adunarea nu există din sine și pentru sine, ea nu are viață în sine însuși și în afară de Hristos; ea a fost creată »în Hristos Isus«, a răsărit din El și trăiește numai în El și pentru El. De aceea Adunarea nu acționează după principii sau hotărâri, pe care și le face singură (Biserica necredincioasă îndrăznește să facă așa ceva, și este numită o curvă, o adulteră), ci singurul ei fir călăuzitor este Hristos și Cuvântul Său.

Tot așa este și cu femeia; ea ocupă față de soțul ei același loc pe care îl ocupă Adunarea față de Hristos. Ea a răsărit din El, carne din carnea Sa, os din oasele sale (Geneza 2), și prin faptul că se unește cu el, ea renunță nu numai la propriul ei nume, ci într-un anumit sens și la personalitatea ei, pentru ca în viitor ea să aibă valoare numai în el, în soț. Ea se contopește cu totul în soțul ei. Cei doi devin un trup. De acum în colo ea trăiește numai în el și pentru el, ca un al doilea eu al lui. Ea nu mai are voință proprie, niciun drept de autodeterminare, ci este supusă soțului ei în toate. Ea nu acționează după propria apreciere, după cum gândește ea că este bine, ci în toate întrebă care este voia soțului ei.

„În toate?“, va întreba probabil una sau alta din cititoarele mele. Da, în toate, căci așa este scris. Singura excepție, la care vom reveni, este atunci când soțul face cereri ajutorului lui, pe care aceasta, din cauza conștiinței ei față de Dumnezeu, nu le poate împlini. În rest nu este permisă nici o excepție.

Dar, aud punându-se întrebarea, dacă soțul are un caracter aspru, egoist sau chiar puțin demn de apreciat și impune soției lui mai mult decât i se cuvine? Sau dacă el este egoist și ciudat, dacă el o tratează nemilos, nu are nici un cuvânt prietenos pentru ea, ci se aseamănă mai degrabă cu un stăpân decât cu un soț iubitor? În astfel de cazuri este desigur greu pentru o femeie să fie supusă în toate și să meargă în liniște și smerită pe drumul ei, în mod deosebit când de la natură este înclinată să fie puțin sensibilă; dar Domnul poate și vrea să dea harul necesar și în astfel de situații.

Caracterul bărbatului nu schimbă cu nimic obligația femeii de a fi ascultătoare, tot așa cum caracterul imprevizibil și ciudățenia unui stăpân nu scutește pe subaltern de obligațiile lui, să slujească cu toată credințioșia și bunăvoința (1 Petru 2,18), sau cum caracterul personal al unui suveran sau nedreptatea unui regim nu ne dau dreptul să ne răzvrătim împotriva autorității și să nu-i dovedim ascultare. Poziția femeii rămâne întotdeauna aceeași, și cu cât soțul ei i-o face mai grea, cu atât mai mult ea să fie plină de râvnă să-și ocupe locul într-un mod plăcut lui Dumnezeu și cu credințioșie față de Domnul.

În credințioșie față de Domnul, draga mea cititoare, să mergi pe drumul pe care îți va fi posibil, chiar și în cazurile descrise mai înainte, da, chiar și în condiții mult mai grele, să mergi cu credințioșie și să glorifici pe Domnul. În locul nostru din Scriptură se spune: »Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului.« Acesta este un cuvânt prețios. Exact așa cum s-a spus sclavilor odinioară: »Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos« (Coloseni 3,23-24), tot așa se spune și femeilor, să fie supuse soților lor, ca Domnului. În felul acesta Dumnezeu îndreaptă privirea de la lucrurile vizibile, care deseori sunt puțin plăcute și au valoare mică, spre Domnul. Ce har a fost pentru sârmanii sclavi din zilele acelea, că ei în poziția lor disprețuită, da, în tot ce făceau, chiar și în activitățile cele mai de jos, aveau dreptul să slujească Domnului; și ce privilegiu este pentru o femeie, să poată spune în starea în care se găsește, în tot ce fac, eu slujesc Domnului; dacă sunt supusă, sunt supusă Domnului; dacă sufăr, sufăr pentru Domnul; dacă nu am parte de recunoștință din partea soțului, o am totuși de la Domnul, și așa mai departe. Cât de suportabil devine totul, chiar și lucrurile cele mai grele și mai potrivnice, de îndată ce le primim de la Domnul și putem să le facem pentru El! Poate să fie atunci vorba chiar și de executarea unor porunci nechibzuite și fără rațiune, pentru ascultare nu va fi greu, căci înaintea ochilor stă Domnul și din pricina Lui ești gata să renunți la propria părere, probabil corectă și mai bună, și să fii liniștit. Privirea se va odihni atunci nu pe om și ciudățenia lui, ci pe Domnul și voința Lui sfântă.

Deosebit de grea este poziția femeii, al cărei soț este necredincios, mai ales când are atitudine dușmănoasă față de copiii lui Dumnezeu. Dar și pentru un astfel de caz Cuvântul lui Dumnezeu a purtat de grijă. Nu ca și cum căsnicia dintre un credincios și un necredincios este numită bună; știm, că situația contrară are loc. Dar cât de des în primele zile ale creștinismului s-a întâmplat, și cât de des se întâmplă și astăzi, că unul dintre cei doi soți vine la credință după ce s-au căsătorit, în timp ce celălalt merge pe calea largă! În prima parte a studiului nostru am discutat aceasta cu privire la bărbat și am văzut de câtă înțelepciune de sus, de câtă dragoste și răbdare are nevoie soțul credincios, ca să se comporte așa cum se cuvine față de soția lui nemântuită; incomparabil mai greu este în cazul contrar pentru o femeie credincioasă, să unească obligațiile față de soțul ei cu credințioșia față de Hristos. Poate să fie imposibil, să fie în toate supusă soțului. Dacă de exemplu acesta ar cere soției lui lucruri care sunt în contradicție cu Cuvântul și voia lui Dumnezeu, așa că ascultarea ei față de soț ar însemna neascultare față de Dumnezeu, atunci ar fi valabile și pentru ea cuvintele apostolului: »Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni« (Faptele Apostolilor 5,29). Căci dacă o femeie vrea să asculte de soțul ei ca »de Domnul«, este evident că cerința de a face ceva păcătos este exclusă de la această ascultare. Cum ar putea ea să aducă anumite păcate în legătură cu numele sfânt al Domnului? Însă o astfel de femeie, care se află într-o astfel de situație, trebuie să fie foarte vigilentă și în cazul concret să se verifice exact, pe ce bază refuză ea ascultarea. Inimile noastre sunt deosebit de înșelătoare, și supunerea nu este în natura noastră. De aceea femeia credincioasă trebuie să fie atentă, să nu folosească Cuvântul lui Dumnezeu pentru justificarea egoismului ei! Oricât ar fi de adevărat că Domnul are primele și cele mai înalte drepturi asupra alor Săi, și oricât de deplin ar recunoaște El, când o femeie din ascultare față de voia Lui clară refuză să facă ceva păcătos, tot așa de puțin va justifica El o acțiune care nu își are originea în credința și credințioșia față de El, ci în propria voință. Probabil că El va considera că este bine să încerce sufletul într-un anumit fel, pe care sufletul nu-l înțelege, care îi pare aproape insuportabil și al cărui folos și necesitate nu poate să le

vadă. Dar dacă credința este activă, o astfel de soră va nădăjdui liniștită în Domnul, cu încredere în bunătatea și înțelepciunea Sa va aștepta călăuzirea Sa; și chiar dacă școala va fi grea și timpul de încercare va fi lung, sfârșitul va fi totuși binecuvântat și răbdarea va fi răsplătită din belșug.

Vreau în acest loc să prezint unele gânduri ale unui scriitor², între timp plecat la Domnul, care ilustrează foarte frumos și clar tema cu care ne ocupăm. El spune:

„Cât de mult stă chemarea femeii la supunere în concordanță cu întreaga ei ființă! Nu poate să fie nici o înjosire pentru ea, să ocupe locul oferit ei pe baza naturii ei; ea va simți, că chiar și atunci, când lepădarea de sine necesară este mare, așa că supunerea ei îi va deveni uneori grea, potrivit naturii ei ea nu va putea fi satisfăcută, dacă nu ține seama de chemarea ei. Căci de când păcatul este în lume, nu există nici o chemare care să poată fi îndeplinită fără lepădare de sine.

O, cât de înaintată este în privința aceasta femeia creștină față de celelalte femei! Ea a învățat că prin păcat totul s-a stricat și a fost adus în dezordine, așa că femeia prin natura ei poate tot așa de puțin să fie ascultătoare și supusă față de soțul ei, cum soțul nu este în stare să-și iubească soția. Însă prin credința în Hristos, în ea este o viață nouă, și în libertatea părtășiei cu Dumnezeu poate găsi putere să glorifice pe Dumnezeu prin supunerea față de soțul ei. Supunerea ei este ca și cea a Adunării, de bună voie, o supunere a dragostei; ea este din Dumnezeu. Principiile soțului sunt principiile ei; hotărârile și rânduielile lui sunt firul ei călăuzitor. Soțul ei este capul, care conduce și guvernează; ea îl urmează și este ascultătoare. Ea este o fiică a Sarei, numind pe soțul ei „Domn“ (1 Petru 3,6). Deci în familie și în casă nu sunt două principii călăuzitoare, după care astăzi are bărbatul supremația, mâine femeia; în toate domnește unitatea, o unitate căreia femeia i se alipește și care nu se întrerupe arbitrar într-un fel sau altul. Ea nu cere socoteală de la soțul ei, pentru ce el într-un anumit caz hotărăște într-un fel, iar în alt caz hotărăște altfel, tot așa cum nici Adunarea nu-și permite să ceară lui Hristos socoteală cu privire la ceea ce El a hotărât și permite pentru Casa lui Dumnezeu. Și faptul că ea se comportă astfel, este spre onoarea ei; ea își găsește satisfacția în aceasta și simte că ea este la locul ei; da, dacă ea ar ieși din aceste limite s-ar dezavantaja singură mult mai mult decât soțul ei. Acela, înaintea ochilor căruia conduce drumul ei, nu este soțul ei, ci Domnul; și de aceea ea îi este supusă, chiar și atunci când soțul ei nu o vede, căci știe, că ochiul Domnului este îndreptat tot timpul asupra ei.

Această conștiință o pune și în situația să dovedească supunere și atunci când de aceasta este legată o mare lepădare de sine. Sunt din păcate bărbați, chiar și bărbați ai soțiilor credincioase, care »nu sunt ascultători de Cuvânt«. În acest caz deseori supunerea nu este un lucru ușor. Când, de exemplu, bărbatul (care nu poate să dispună de duhul soției sale, ci are numai putere asupra trupului ei) împiedecă soția să urmeze unele dorințe și nevoi spirituale ale inimii ei, atunci ea are foarte mare nevoie să se țină strâns de conștiința chemării ei înaintea lui Dumnezeu, pentru ca să nu părăsească starea de supunere. Soțul ei nu poate și nu are voie s-o împiedice ca ea să-și predea inima Domnului, să-I slujească și să trăiască în părtășie cu El; dar el poate, de exemplu, să-i interzică să viziteze pe văduve și orfani, și pentru aceasta ea ar părăsi din când în când cu drag casa; el poate să-i interzică ca ea să primească copiii ai lui Dumnezeu și să-i găzduiască, și totuși ea și-ar deschide cu drag casa. Ea ar face mai mult pentru săraci și pentru bolnavi, ar sătura cu plăcere mai mulți flămânzi și ar îmbrăca pe cei nevoiași, dar soțul ei nu-i permite. Dacă Domnul nu ar sta înaintea ochilor ei, ușor ar putea să facă loc gândului, că în aceste lucruri ea are libertatea să părăsească locul ascultării și să acționeze contrar voii soțului ei.

Sau s-ar putea ca soțul ei să nu fie o piedică pentru ea în sensul celor prezentate mai înainte, dar căile lui îi pricinuesc mult necaz, căci sunt căi ale păcatului și morții. Cât de ușor se poate ea lăsa ademenită în privința aceasta, în loc să rămână supusă, prin reproșuri și predici de morală joacă rolul unei moraliste, așa că la toate lucrurile greșite, care se văd la soțul ei, se mai adaugă și amărăciunea. Sau soțul ei își găsește bucuria în a o supăra și chinui, probabil chiar s-o maltrateze și cât de mare este atunci pericolul ca ea să răspundă cu cuvinte de insultă, în loc să se

² H. J. Lemkes: Drie brieven over de verhouding des christens tot het huwelijk.

pelece tot mai mult și să strige către Domnul, pășind înaintea soțului ei cu îndărătnicie și mânie. Dar dacă ea este supusă, nu pentru că soțul ei i-a făcut supunerea așa ușoară, ci pentru că este voia Domnului și ea dorește să-I placă, atunci în puterea Domnului ea va putea să rămână „femeie“. S-ar putea ca soțul ei să nu-i dovedească dragostea, pe care el i-o datorează, și în felul acesta el nu corespunde chemării sale, ea s-a dăruit odată lui și ea păstrează în smerenie locul, căci știe, că ea este a lui și rămâne a lui atâta timp cât el trăiește. Aceasta este »purtarea curată, în temere«, prin care bărbatul poate fi câștigat când privește la ea (1 Petru 3,1-2).

Cu cât o femeie este mai mult „femeie“, adică cu cât ea merge mai mult în slăbiciune pe drumul dăruit ei, drum al ascultării, răbdării și suportării, cu atât mai mult va exercita o forță mai mare, tot așa cum și Biserica suferindă prin răbdarea și perseverența ei liniștită a condus unele inimi răzvrătite, care nu au fost atinse de Cuvânt, la cunoașterea Adevărului. Da, o putere iese dintr-o astfel de femeie³, care este mai puternică decât Cuvântul. De aceea, voi femeilor, dacă vreți să rămâneți femei supuse, slabe, așa cum a hotărât Dumnezeu, să nu credeți că vouă nu va fost dată nici o putere; și cu adevărat voi nu aveți nevoie să vă însușiți o putere, care este în afara limitelor chemării voastre. Domnul este cu voi, așa că puteți arăta permanent puterea biruitoare a dragostei răbdătoare!“

Ajungem acum la îndemnul particular, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le dă femeii. Vom vedea din nou, cât de exact cunoaște Dumnezeu pericolele și ispitele care sunt pe cărarea unei femei credincioase, și cum El caută să le întâmpine în har și credincioșie.

»Și soția să se teamă de soț«, cu aceste cuvinte încheie apostolul învățăturile lui prețioase din Efeseni 5. Este totodată concluzia pe care el o trage din toată învățătura sa. Soțul trebuie să-și iubească soția ca pe sine însuși, și soția trebuie să se teamă de soțul ei. Un rezultat frumos și serios! S-a arătat deja, că aici nu poate fi vorba de o teamă de sclav; căci soția nu este sclava soțului, ci ajutorul lui. Dar ea nu trebuie să uite niciodată, că ea nu are chemarea din partea lui Dumnezeu să stăpânească, și în mod deosebit asupra bărbatului ei, ci să-l cinstească și să-l respecte, să asculte de el, așa cum Sara a ascultat odinioară de Avraam și l-a numit „domnul“ ei (1 Petru 3,6), da, să se teamă de el, așa cum se teme Adunarea de Hristos, Domnul ei. Așa scrie apostolul Pavel lui Timotei: »nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște« (1 Timotei 2,12). Justificarea acestei cerințe este simplă și serioasă: »Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva«; și mai departe: »Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcarea de poruncă.« Deci la creare, ea a fost pe locul doi, da, ea a fost luată din Adam; dar în căderea în păcat ea a luat locul întâi. Două fapte importante, care vorbesc energic! În zilele noastre, unde se vorbește așa de mult de drepturile generale ale omului și de egalitatea între bărbat și femeie, și de egalitatea de origine a femeii cu bărbatul, este bine și folositor să ne amintim de Cuvântul lui Dumnezeu neschimbabil, care rămâne veșnic. »Și soția să se teamă de soț«, așa vorbește înțelepciunea divină, așa a rânduit Dumnezeu; și de aceea ia seama, dragă femeie credincioasă, să ascuți de porunca lui Dumnezeu și nicidecum să nu încerci să lucrezi contrar ordinii Sale!

Și în locul deja citat din prima epistolă a lui Petru este vorba de o umblare curată și cu frică, și anume acolo este vorba, așa cum știm, despre femei ai căror bărbați »nu ascultă de Cuvânt«. Deci și acolo trebuie să fie purtare »cu frică«. Totodată »în curăție«. Aceasta ne conduce la un pericol mare, căruia îi este expus în mod deosebit partea feminină; pericolul se numește dorință de a plăcea, cochetărie. Cât de mult se arată această înclinație rea, chiar și la un copil, cât de adânc este el înrădăcinat și ce repede crește cu timpul! Cât de mult schimonosește el pe unele fete tinere și, trebuie din păcate să adăugăm, chiar și pe unele femei! Ce pericol mare se ascunde totodată în sine pentru curăția și castitatea inimii!

Să ascultăm ce vrea să spună Cuvântul lui Dumnezeu femeilor în această privință: »La fel și femeile, să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție, nu cu împletituri de păr,

³ Când însă o femeie prin ciudățeniile și greșelile proprii, probabil din viața ei de odinioară, a oferit prilej soțului ei pentru un tratament lipsit de dragoste, ea va fi fără putere, cu excepția cazului când ea s-a recunoscut în lumina lui Dumnezeu și și-a judecat greșelile.

sau cu aur, sau cu perle, sau îmbrăcăminte scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care mărturisesc că se tem de Dumnezeu» (1 Timotei 2,9-10). »Tot așa, soțiilor, fiți supuse soților voștri, încât, chiar dacă unii sunt neascultători de Cuvânt, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor; ... podoaba voastră să nu fie cea de afară, a împletirii părului și a purtării aurului sau a îmbrăcării hainelor, ci omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit« (1 Petru 3,1-4).

Nu face parte din tema noastră propriu-zisă, să discutăm aceste îndemnuri în aplicarea lor generală; noi avem a face numai cu femeile căsătorite. Dar ce este adevărat pentru femei în general, este valabil și în cazul particular al femeii măritate, da, pentru ea mult mai mult, căci în mod normal influența ei este mai mare decât al unei surori necăsătorite. Comportarea ei de cele mai multe ori dă tonul pentru restul membrilor feminini ai familiei sau ai casei; da, își pune amprenta pe toată casa, și în mod deosebit în cercul de acțiune al femeii. De aceea ea poate face mult bine, dar și mult rău. Este ea cochetă, iubește luxul și înfățișarea exterioară, atunci copiii și angajații casei, da, menajarea casei întregi va arăta coresponzător. Dacă ea este simplă și fără pretenții, dacă iubește înfățișarea modestă, atunci întreaga casă va crea aceeași impresie binefăcătoare asupra spectatorului, chiar și atunci când Dumnezeu a dat omului multă bogăție. Că între casele credincioșilor, în funcție de situația lor pământească, există o diferență, este de la sine înțeles; dar fie bogat sau sărac în lucrurile pământești, fiecare bărbat și fiecare femeie trebuie să se gândească cum poate el, sau ea, în starea în care se găsește să placă Domnului și să fie spre folosul și zidirea altora (Romani 15,2).

»Cu modestie«, ce vrea să spună aceasta? Se referă aceste cuvinte numai la îmbrăcăminte femeii? Sau ele se referă la toată comportarea ei? Desigur ele se referă la ambele. De aceea se adaugă imediat: »ținută cuviincioasă și discreție.« Împodobiți-vă deci așa, voi femeilor, în acest fel plăcut! Împodobiți-vă pentru soții voștri, pentru copiii voștri, pentru casele voastre, da, înainte de toate pentru Domnul! Înclinarea de a se împodobi este în natura feminină. Dumnezeu nu o condamnă, dar El dorește cu plăcere s-o călăuzească în direcția bună. De aceea împodobiți-vă: însă nu cu împletituri de păr și aur și perle și pietre scumpe, »ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care mărturisesc că se tem de Dumnezeu.« Ce frumos și ce plăcut este să vezi o femeie care se împodobeste în felul acesta; care are o înfățișare simplă și modestă, nu se înghesuie să treacă pe prim plan, nu caută să iese în evidență și să se facă cunoscut, ci își face lucrul în liniște și fără pretenții; care se bucură să poată sluji, să asculte și să învețe, și care deja prin îmbrăcăminte ei exterioară lasă să se recunoască că ea cunoaște o altă podoabă decât aceea care constă în perle, verighete și îmbrăcăminte scumpă, de modă nouă. Cu siguranță o astfel de femeie nu este delăsătoare în îmbrăcăminte ei, sau dezordonată și murdară cu privire la sine însuși sau la casa ei. Aceasta nu ar fi nici o podoabă, n-ar fi ceva atrăgător pentru Dumnezeu și pentru oameni. Nu, ea este foarte conștientă de responsabilitatea ei în această privință și se îngrijește »să placă soțului ei«. Ea știe foarte bine, cum prin activitatea ei liniștită și prietenoasă, prin ordine și curăție în casă poate să facă căminul plăcut și valoros soțului ei; și ea știe de asemenea, cum opusul a dezgustat pe unii soți și i-a mânat pe căi greșite. Tabloul unei femei dezordonate și guralive, așa cum este prezentat el în 1 Timotei 5,13, este pentru ea o urâciune: »leneșe, umblând prin case; și nu numai leneșe, ci și vorbărețe și amestecându-se în toate, vorbind ce nu trebuie.« Ea își pune la inimă cuvântul: »O femeie să învețe în tăcere«; și ea știe, că domeniul activității ei este în primul rând în casă, cu toate că ea are voie să facă și trebuie să facă orice lucrare bună (1 Timotei 5,10).

Facă Dumnezeu, ca toate femeile credincioase să dorească mai mult acest tablou! »femeile sfinte, care și-au pus nădejdea în Dumnezeu« (1 Petru 3,5), se împodobeau odinioară în felul acesta, și Dumnezeu nu a trecut cu vederea acest fapt. Istoria lor este notată pe paginile Cuvântului lui Dumnezeu, și ceea ce ele au făcut în liniște și cum ele s-au împodobit cu această »podoabă care nu se vestejește«, în veșnicie nu va fi uitat. Cât de dureros este că unele femei creștine acordă valoare așa de mare unei îmbrăcăminte frumoasă, care izbește privirea! Întrebă-te singură, iubite cititoare: Este demn pentru o ucenică a lui Isus din Nazaret, Cel smerit și umil,

să acorde o valoare așa de mare îmbrăcăminteii și podoabei? Ai vorbi tu așa de mult despre modă și modelele cele mai noi, dacă Domnul Isus ar sta lângă tine? Ai merge pe stradă alături de Domnul și Mântuitorul tău îmbrăcată cu hainele tale moderne și purtând podoabele tale?

Nu spune, că nu trebuie să se exagereze această temă; că nu este chiar așa de grav. Nu spune nici, că aceste lucruri trebuie lăsate la conștiința fiecăruia; poți să ai o inimă smerită având o haină prețioasă, și invers, cu o haină simplă să ai o inimă mândră. Aceasta este cu siguranță adevărat, dar cu toate acestea învățătura clară și serioasă a Cuvântului lui Dumnezeu este dreaptă. Păzește-te să nu tocești ascuțimea acestei săbii cu două tășuri. O privire serioasă, fără prejudecăți, în adunările noastre de duminică (în mod deosebit în orașele mari) este suficientă să ne arate că în mijlocul nostru este multă înclinație spre vanitate și podoabă „scumpă”. Cât de mult întristează și umilește această realitate, în mod deosebit când ne gândim la strângerea noastră pentru Masa Domnului! Noi vestim acolo moartea Domnului nostru, a Mântuitorului lepădat și răstignit de lume, cu care mărturisim că și noi suntem lepădați și răstigniți împreună cu El. Noi spunem că am ieșit afară din tabără și purtăm ocară lui Hristos. Ne strângem ca copii ai Dumnezeului sfânt, ca familie a Sa, despărțită de lume și de caracterul ei. Domnul Însuși este în mijlocul nostru și ochiul Tatălui privește din cer la noi. Noi am fost spălați, curățiți și sfințiți; ocară Egiptului (a lumii) a fost îndepărtată de la noi. Și cu toate acestea mulți dintre noi dovedesc prin înfățișarea lor exterioară, că ei practic »trăiesc încă în lume«. Îmbrăcăminteii lor, podoaba lor, da, întreaga lor comportare poartă urmele clare ale Egiptului, petele urăcioase ale lumii. O, voi femei și mame, ascultați de cuvintele serioase și insistente ale lui Dumnezeu! Treziți-vă, dacă ați adormit, la conștiința vie și profundă a responsabilității voastre atât față de Domnul, cât și față de casele voastre, și nu în ultimul rând față de copiii voștri! Rugați-vă să aveți parte de mult har de la Dumnezeu, ca să puteți corespunde acestei responsabilități, voi înșivă fiind un model bun »în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.«

Cu privire la acest duh blând și liniștit, scriitorul amintit mai înainte remarcă: „Scriptura numește aceasta podoaba femeii. Deci Domnul permite femeii să se împodobească. Așa cum El prin faptul că o îndeamnă la curăție și supunere, prin aceasta a dat totodată expresie dorinței ei, El recunoaște aici în femeie trăsătura de caracter, pe care El Însuși a pus-o în ea, și anume aceea de a se împodobi cu plăcere. Însă să nu uităm că prin păcat alcătuirea și comportarea tuturor s-a stricat și a devenit pe dos; tot așa s-a întâmplat și cu femeile, începând chiar din timpul acela, cu privire la înclinația lor de a se împodobi. Îmbrăcăminteii, care în fond este urmarea păcatului (Geneza 3,7.21), a devenit pentru femeie ceva care să-i dea o înfățișare atrăgătoare, plăcută. Împletirea părului și purtarea de aur și perle a făcut din ea subiectul căutărilor ei stăruitoare. Dar, vai! El, Cel care a creat-o, și care cel mai bine știe de ce are ea nevoie, nu o consideră nicidecum împodobită, chiar dacă ea ar fi îmbrăcată cu cele mai prețioase podoabe și cea mai frumoasă îmbrăcăminte. El nu-i interzice nici îmbrăcăminteii, nici gustul; dar dacă ea nu poate dovedi nimic altceva, decât numai acestea, El trebuie să rostească sentința asupra ei, că ei îi lipsește singura podoabă adevărată. Și această podoabă scumpă în ochii lui Dumnezeu este »un duh blând și liniștit«. Ferice de femeia care a înțeles aceasta! Ea, „liniștea“, ocolește orice larmă inutilă, și chiar în exercitarea activității ei casnice ea merge în liniște pe drumul ei. Înainte de toate, ea se ține departe de orice indiscreție. Ea nu vorbește mult, și de aceea are timp să se gândească la cuvintele ei. În nici un caz ea nu se aseamănă cu acele femei guralive, care cu limba lor ascuțită produc atâta nenorocire, nu numai în casele lor proprii, ci și în alte familii. De aceea ea nu are nici o vină, când se recoltează așa de multă furtună și nemulțumire, ca urmare a clevetirilor și calomniilor din partea acelor femei care vorbesc ce nu se cuvine (1 Timotei 5,13).“

Ea este și »blândă«. Furia și asprimea îi sunt străine. Ea poate îndura multe, nu numai greutățile mari, pe care le aduce viața cu sine, ci mai ales acele poveri mici care se întâlnesc zilnic și în fiecare ceas într-o gospodărie, în mod deosebit când ea este puțin mai numeroasă. Și în timp ce ea însuși nu se lasă tulburată, prin blândețea ei știe să exercite o influență liniștitoare

asupra celorlalți, așa că unele ocazii de ceartă și mânie dispar. Ea este o adevărată făuritoare de pace (Matei 5,9), foarte capabilă să înlăture conflictele din cale, să împace pe cei învrăjbiți și să stimuleze înțelegerea. Ea nu este numai aparent, în exterior, liniștită și blândă; nu, totul îi reușește, deoarece ea este un duh blând și liniștit. Așa este ea lăuntric, și de aceea și în afară se arată același fel de gândire. Și la ea este așa, deoarece Dumnezeu a lucrat în ea. Prin învățătura Duhului ea a învățat să fie așa, și probabil și pe calea multor umiliri. De aceea ea are și dorința să învețe tot mai mult pe această cale.

Femeia, care este împodobită în felul acesta, va avea puțină dorință după o altă podoabă. Pentru ca să facă o impresie plăcută asupra altora, și la aceasta servește podoaba, ea nu are nevoie de îmbrăcăminte scumpă, de aur sau de perle. Pretutindeni unde ea se arată, lasă în urma ei un tablou plăcut, tabloul liniștii și blândeții. De aceea ea se îmbracă simplu și podoaba ei este »timiditatea și modestia«, »duhul blând și liniștit«, unite cu »fapte bune«. Căci cu toate că ea trăiește retrasă în familia ei și nu apare în viața publică, domeniul de activitate al soțului, nicidecum nu îi este interzis să facă fapte bune. Dimpotrivă, unele lucrări frumoase pot fi făcute de femeie. Bărbatul poate să facă construcții impunătoare, lucrări de artă mărețe și alte lucruri asemănătoare, lucruri pe care oamenii le preamăresc; dar femeia este destinată să facă lucrări care nu sar în ochi, dar pe care Domnul le laudă, și care răspândesc un miros plăcut în jurul lor. Viața ei casnică, departe de forfota mulțimii, îi permite să stea mult la picioarele Domnului și să asculte cuvinte de la El, care îi oferă o plăcere mult mai mare, decât lauda gălăgioasă, pe care probabil o primește soțul în cercul lui de acțiune. Fie ca toate femeile credincioase să simtă, că noi atingem aici o coardă, care să vibreze înlăuntrul lor! Femeia, care nu are nici o înțelegere în privința aceasta, este de plâns.

O făgăduință deosebită este dată femeii credincioase, modeste, în 1 Timotei 2,15, care aduce foarte multă mângâiere. Femeia a fost aceea prin care păcatul a venit în lume, și cu el blestemul, da, împreună cu el a venit judecata deosebită, pe care Domnul a rostit-o asupra Evei în Geneza 3,16. Ce mângâiere este acum pentru o femeie credincioasă, să audă aici, că tocmai ceea ce a venit asupra ei ca o pedeapsă pentru vina ei, a devenit un prilej pentru Dumnezeu să-i descopere în mod deosebit îndurarea Sa și ajutorul Său de har! Ea va fi salvată în ceasurile ei grele, dacă umblă în toate, ceea ce face sexul feminin să împlinească datoriile cele mai importante, care îi sunt impuse, spre slava lui Dumnezeu și cu inima fericită, adică, dacă ea rămâne »în credință și dragoste și smerenie«.

Pe parcursul studiului nostru a fost mereu vorba de »fapte bune«, pe care femeia le poate face, și aici este ocazia să amintim unele din ele. Vom avea și ocazia să ne amintim de unele »femei sfinte«, al căror nume ni l-a păstrat Cuvântul lui Dumnezeu. Că faptele bune ale femeii se află pe un cu totul alt teritoriu decât al bărbatului este de la sine înțeles.

Cuvintele apostolului Pavel din 1 Timotei 5,10 ne dau un fir călăuzitor bun pentru această parte a studiului nostru; ele descriu faptele unei femei cu adevărat creștine. Apostolul spune acolo despre văduvele, care sunt îndreptățite să fie trecute pe lista Adunării cu persoane care au nevoie de ajutor: »O văduvă, ca să fie înscrisă pe listă, ... având mărturie în fapte bune – dacă a crescut copii, dacă a fost primitoare de oaspeți, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă i-a ajutat pe cei necăjiți, dacă a urmărit orice faptă bună.« Un șir frumos de lucruri de dorit, nu-i așa? Să le privim pe scurt la rând. Apostolul începe cu ceea ce este cel mai apropiat de o femeie și mamă, când spune: »dacă a crescut copii«. Desigur nu este necesar să spunem, că apostolul nu vrea să spună: „Dacă ea a avut copii și i-a crescut, indiferent cum au crescut și ce au devenit ei”. Nu, asupra părinților creștini stă obligația sfântă să-și crească copiii »în disciplina și muștrarea Domnului«. Chiar dacă în această privință soțul este partea cu cea mai mare responsabilitate, femeia nu se poate sustrage de la responsabilitatea ei. Dimpotrivă, în primii ani educarea copiilor este în cea mai mare parte în mâinile mamei, și chiar cu înaintarea în vârstă a copiilor, tatăl este în foarte multe cazuri rareori acasă, ca urmare a relațiilor de muncă actuale, ca să-și poată îndeplini corespunzător obligațiile, așa cum ar fi necesar și bine.

Deci educația copiilor este mai mult pe seama mamei; și oricine știe de asemenea, cât de importantă și binefăcătoare este influența mamei asupra sufletului copiilor, da, probabil este decisivă pentru toată viața. Cine poate să poruncească și să îndemne așa de afectuos, să atenționeze așa de cordial și să vorbească ca o mamă? Cine înțelege să prezinte cum se cuvine dragostea Marelui Prieten al copiilor și să se roage împreună cu ei, așa cum face mama; cine poate să simtă așa de intim și cordial cu el, să ia parte la bucuria și la necazurile lui, așa cum face inima de mamă? De aceea, voi femei și mame, fiți pline de râvnă și sârguincioase în acest domeniu al activității voastre! El este așa de vast și de promițător, și totuși este deseori neglijat! Un slujitor al Domnului a discutat în lipsa mamei cu o fată mică despre aceste lucruri veșnice. După ce el i-a povestit unele lucruri din Vechiul Testament și apoi din viața Domnului Isus, el i-a zis: „Mama ta îți povestește cu siguranță multe despre Domnul Isus, nu-i așa?“ „Nu“, a replicat ea, „mama mea nu are timp să-mi povestească.“

Nu se întâmplă așa cu unele mame foarte preocupate? Hăinuțele pe care ea le face, fiertul, coptul, curățenia, o solicită așa de mult, că nu-i mai rămâne „deloc timp“, ca să adune pe copiii ei în jurul ei și să le povestească despre Domnul Isus; nu are timp să cânte o cântare împreună cu copiii ei spre slava Domnului. Și cu toate acestea micuții ascultă, și cântă și întrebă cu plăcere. O, voi mame harnice, în osteneala și grija zilnică să nu uitați ceea ce este mai important. Vorbiți cu copiii voștri despre Domnul Isus, povestiți-le din comoara bogată a povestirilor biblice, aceasta poate să slujească spre învățătura și stimularea lor. Probabil că veți trăi bucuria, că copiii voștri vor cunoaște foarte devreme pe Mântuitorul; în orice caz roadele binecuvântate ale unei astfel de lucrări se vor vedea. Cât de invidiat este un om, care, ca Timotei, »din pruncie cunoaște Sfintele Scripturi, care pot să-i dea înțelepciunea, care duce la mântuire«! Ce model demn de imitat este exemplul acestor mame și bunici ca Eunice și Lois! (1 Timotei 1,5; 3,15).

Aici încă un gând, care mă constrânge să-l spun. Unele mame sunt necăjite de numărul copiilor lor și în liniște se ceartă cu Dumnezeu și cu oamenii, că ea are parte de o povară așa de mare. Cu toată compasiunea pentru situația grea a unei mame cu mulți copii și nevoi mari, trebuie totuși să spun, că ea nu procedează corect și păcătuiește, dacă începe să murmure și în inima ei protestează vehement împotriva lui Dumnezeu. Căci copiii sunt un dar prețios de la Dumnezeu, și o mamă credincioasă ar trebui să-i privească așa și cu inima mulțumitoare, în măsura cât depinde de ea, să-i crească pentru cer. Dacă ea privește lucrurile din acest punct de vedere, atunci orice povară îi va fi ușoară, și ea va experimenta, că Domnul nu pune asupra ei mai mult decât ea poate să ducă, și că El este cu ea, simte împreună cu ea și El aude și împlinește rugăciunile ei (Psalmul 115,13-14).

Ajungem acum la cel de-al doilea punct din rândul frumos al faptelor bune; el spune: »dacă a fost primitoare de oaspeți, dacă a spălat picioarele sfinților.« Deja în Vechiul Testament auzim multe despre ospitalitate. Dumnezeu îndeamnă poporul Său în multe locuri să facă bine străinului, să-l ospăteze și să-l găzduiască. Iov spune despre sine: »Străinul n-a rămas noaptea afară, am deschis călătorului ușile mele« (Iov 31,32). Da, noi găsim, că deja în cele mai îndepărtate timpuri ospitalitatea era o onoare mare, și că oamenilor ca Avraam, Lot și Manoah li s-a oferit onoarea să ospăteze și să găzduiască îngerii. La Avraam, și chiar și la Lot, vedem cum străini necunoscuți au fost invitați prietenos să poposească și au fost înviați prin spălarea picioarelor și ospătare (compară cu Geneza 18,1-8; 19,1-3; 24,17-25; 2 Împărați 4,8-10 și alte locuri). În Deuteronom 10,17-19 citim că Dumnezeu »iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte«; și cu aceasta este legat îndemnul: »Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.«

Cu mult mai mult ospitalitatea este o virtute creștină, și locurile din Noul Testament, în care suntem îndemnați insistent să o practicăm, sunt numeroase. Așa citim în Romani 12,13: »Fiți primitori de oaspeți«; în 1 Petru 4,9: »Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire«, și în Evrei 13,2: »Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngerii« (compară și cu 3 Ioan 5; 1 Timotei 3,2; Tit 1,8; Matei 25,35-40; Faptele Apostolilor 16,15, și așa mai departe). În mod normal la primirea de oaspeți femeia are cel mai mult de lucru, și de aceea

la ea pericolul este mare, să obosească sau să murmure, în mod deosebit când oaspeții sunt neînsemnați sau osteneala ei este puțin recunoscută. Uneori pot fi și lucrări neplăcute, ca de exemplu spălarea picioarelor sfinților, care era o lucrare josnică, puțin plăcută naturii omului. Dar cu cât lucrarea este mai neplăcută și mai de jos, cu atât mai mult ea cere lepădarea de eul propriu, și cu atât mai plăcută este pentru Domnul. Da, să nu uităm, iubite cititoare, că Domnul în Matei 25,40 răspunde celor de la dreapta Lui: »Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.«

Al treilea din rând urmează: »... dacă i-a ajutat pe cei necăjiți.« Și aici se deschide un câmp vast activității de dragoste a femeii. Săraci și bolnavi, slabi și necăjiți sunt totdeauna în jurul nostru. Ști tu, soră dragă, că ai o deosebită obligație de dragoste față de aceștia, care privește pe bărbat mai puțin decât pe tine? Încerci să reduci puțin din datoria ta? Și în privința aceasta Cuvântul lui Dumnezeu îți oferă multe exemple încurajatoare. Ți este cunoscut numele lui »Dorca«; dar vei face bine să recitești din când în când Faptele Apostolilor 9,36-39. Noi suntem din păcate ascultători așa de uituci! Cunoști de asemenea și numele lui »Fivi«; marele apostol spune despre ea: »ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie« (Romani 16,1-2). Ce onoare pentru aceste surori! »Abigail« din Vechiul Testament este un alt exemplu frumos, care a fost gata să ofere ajutor celor necăjiți. Totodată vedem la ea, cum prin blândețea și înțelepciunea ei a îndepărtat pieirea capului soțului ei rău și a oprit chiar și pe David de la o faptă, care mai târziu i-ar fi pricinuit »mustrări de cuget și dureri de inimă« (1 Samuel 25).

Am putea să numim și alte exemple, dar acestea sunt suficiente. Cuvintele de încheiere din textul nostru: »dacă a urmărit orice faptă bună« lasă loc pentru alte activități binecuvântate ale femeii; și cu adevărat, în această privință găsim în Scriptură și alte îndrumări demne de luat în considerație. Cât de folositoare poate de exemplu să fie soția unui slujitor al Domnului, atât pentru soțul ei cât și pentru lucrarea însăși! Cât de important este locul ei de partea soțului ei, oriunde ar face el lucrarea, în țară sau în străinătate! În Romani 16 auzim despre o Maria, care a lucrat mult pentru credincioși; apoi despre două femei, Trifena și Trifosa, »care se ostenesc pentru Domnul«, în cele din urmă de Persida, prea iubita, »care s-a ostenit mult pentru Domnul«. În Filipeni 4,3 se vorbește despre două femei, care au luptat împreună cu apostolul pentru Evanghelie, și în Romani 16,3 apostolul numește pe Priscila și Acuila, soțul ei, tovarășii lui de lucru în Hristos Isus, el numind femeia înaintea bărbatului, ceea ce cu siguranță nu este lipsit de importanță. Amândoi și-au pus capul în joc pentru apostol, ca să-i scape viața, și și-au câștigat mulțumire nu numai din partea apostolului, ci și din partea tuturor Adunărilor. Și în Faptele Apostolilor sunt numite de mai multe ori numele acestei familii onorabile, și o dată (capitolul 18,26) citim chiar: »Acuila și Priscila, când l-au auzit (acesta este Apolo), l-au luat la ei acasă, și i-au arătat (deci, amândoi) mai cu amănunțit calea lui Dumnezeu.«

În Vechiul Testament auzim despre femei, care »aveau o inimă înțeleaptă«, așa că au luat parte la lucrarea pentru facerea Cortului, potrivit cu puterea și aptitudinile lor. Fiecare femeie, care avea inima înțeleaptă, »a tors cu mâinile ei și a adus ce a tors.« Ligheanul din față și suportul lui, care se întâlneau la intrarea Cortului întâlnirii, au fost confecționate din oglinzile femeilor. În felul acesta ele au luat parte direct sau indirect la lucrarea Domnului. În Noul Testament întâlnim femei sfinte, care au urmat pe Domnul Isus și I-au slujit cu averile lor. A fost și o femeie care a uns pe Domnul Isus, și noi știm cât de mult a fost înviorată inima Lui prin aceasta. »De ce faceți supărare femeii?«, spune El ucenicilor Lui neînțelegători, »Ea a făcut o lucrare bună față de Mine« (Matei 26,10).

S-a spus destul, ca să se arate, că o femeie, tabloul cel mai frumos pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă despre femeia credincioasă, are spațiu suficient și ocazii suficiente pentru activitatea ei. Fie ca Domnul să trezească această dorință sinceră în multe surori, spre slava Sa și spre binele alor Săi!

Femeilor „în vârstă“ li se spune în Tit 2,3-5 încă un lucru deosebit de important. După ce apostolul le-a adus aminte, ca în comportarea lor să fie așa fel cum se cuvine stării sfinte, să nu fie clevetitoare, ci să învețe pe alții ce este bine, el continuă: »ca să învețe pe femeile mai tinere

să-și iubească soții și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse soților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.«
Dumnezeu să ne dea multe astfel de femei »în vârstă«! Lucrarea lor este de mare însemnătate și o binecuvântare bogată!

Am spus mai înainte: o femeie poate să facă mult bine, dar și mult rău. Influența ei este mult mai mare decât probabil se gândește ea. Dacă s-ar putea, sau s-ar vrea să se urmărească multele apariții triste din casă și familie până la originea lor, cu siguranță în foarte multe cazuri s-ar recunoaște influența greșită a femeii, ca și cauză propriu-zisă a lor. Da, chiar și în mersul istoriei creștinismului, influența femeii a fost de o mare însemnătate. Când femeia nu este cu adevărat acolo unde a hotărât Dumnezeu să fie, ajutor al bărbatului, ea este atunci un obstacol pentru el. O »femeie disprețuită« aparține celor patru lucruri sub care se cutremură pământul și nu mai poate să reziste (Proverbe 30,21-23). Valoarea unei femei înțelepte însă »este cu mult mai presus de rubine. Inima soțului ei se încrede în ea și el nu va duce lipsă de venit. Ea îi face bine și nu rău, în toate zilele vieții ei. ... Ea își deschide gura cu înțelepciune și pe limba ei este legea bunătății. Supraveghează căile casei«, și aceasta este o chestiune importantă, de care deseori se ține puțin seama de ea, »și nu mănâncă pâinea leneviei. Fiii ei se ridică și o numesc fericită și soțul ei o laudă: „Multe fiice au lucrat cu vrednicie, dar tu le întreci pe toate!“« (compară cu Proverbe 31,10-29).

Aceasta este lauda femeii înțelepte. Înainte, femeilor, luptați ca s-o meritați! Lăsați să se vadă în toată comportarea voastră frumusețea liniștită, plăcută a unei vieții în care devine vizibilă bunătatea, blândețea și smerenia lui Hristos. Priviți des în oglinda neînșelătoare a Cuvântului lui Dumnezeu, și astfel să fiți nu numai ascultătoare, ci și împlinitoare ale Cuvântului. Umpleți locul vostru important, conștiente fiind de slăbiciune, dar cu încredere în Domnul și în ascultare de Cuvântul Său. Faceți totul »ca pentru Domnul«, și El va fi cu voi.

»Farmecul este înșelător și frumusețea este deșartă; femeia temătoare de Domnul – aceea va fi lăudată« (Proverbe 31,30).